

Krajní meze

Poutníci

Když jdu domů a ty tu scházíš, na zdi nevisí tvůj klíč,
nevím, proč se ztrácíš jako klukům při hře míč.
Odcházím, je to kousek do hostince, však ho znáš,
natočí mi dobrou míru, hostinský, spasitel náš.
Když zavřou a doma nejsi, silnou kávu musím mít,
k tomu si dám černý tabák a jako pirát začnu klít.

Tak dál zkoušíme krajní meze,
co nám do uzlíku s nervy vleze.
Jednou já, podruhý ty,
taháme svý planety.

Je to děj němýho filmu, bláznivý scény tam jsou,
ráda přebíráš mý role, stáváš se i autorkou.
Vzpomínám na první rande a chtěl bych se tomu smát,
ty zpitá na koberci, kolik šancí mám ti dát?
Zbylo nám hrozně málo, co můžem po sobě chtít,
tak hledám tvoje láhve, z kterých se dá ještě pít.